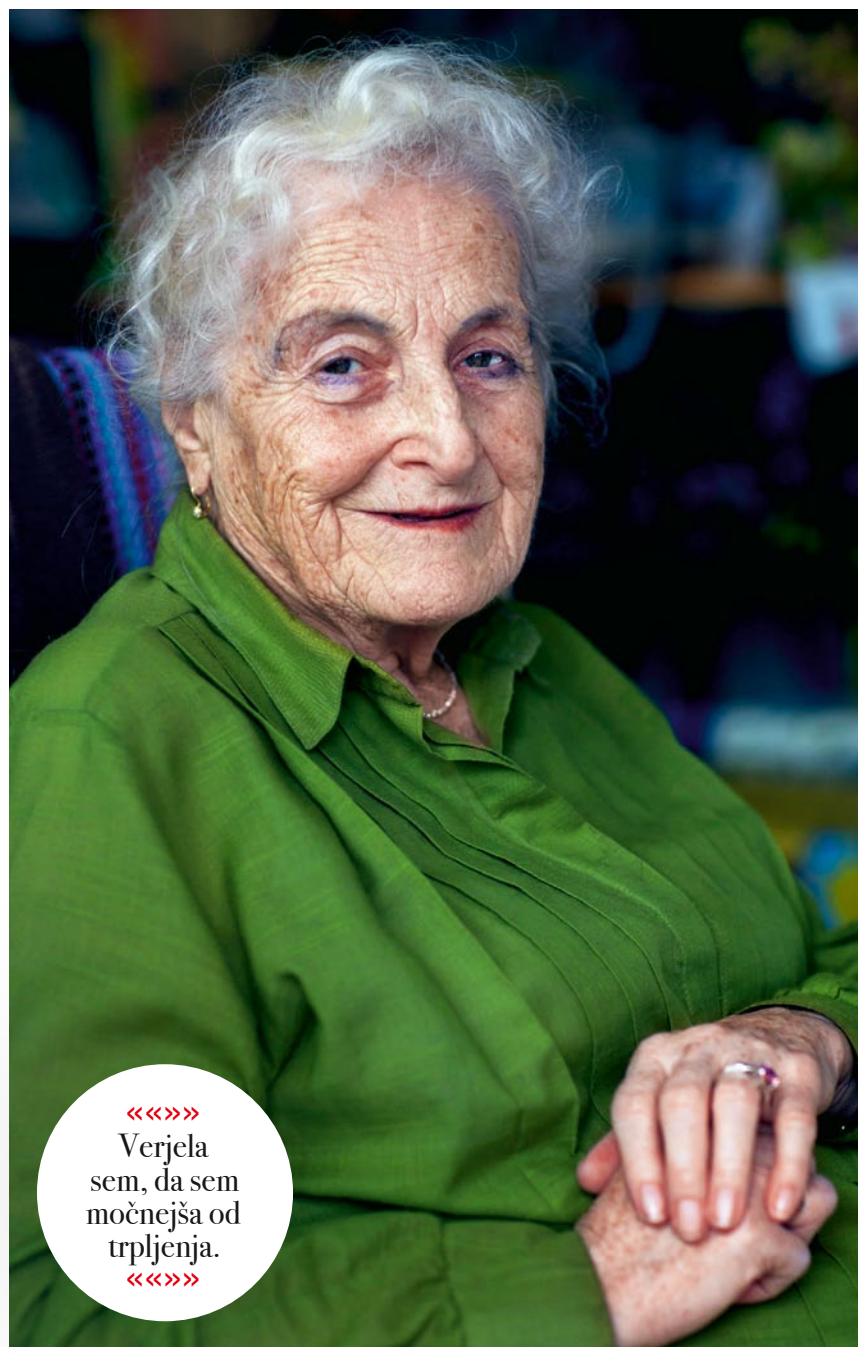

NEŽA MAURER, PESNICA

POEZIJA, KI SE DOTAKNE SRCA

Pri založbi Sanje je pred kratkim izšla pesemska knjiga Neže Maurer *Nekaj zelo zelo lepega*, ki jo je s čudovitimi ilustracijami opremila Barbara Ogrič Markež.

BESEDILO: DANAJA LORENČIČ // FOTOGRAFIJE: BARBARA OGRİČ MARKEŽ

«»»»»
Verjela sem, da sem močnejša od trpljenja.
«»»»»

Ob izidu knjige, v kateri so zbrane pesmi za otroke, sem obiskala izjemno pesnico, ki je s svojo poezijo osvetlila in v nežnost ovila marsikatero otroštvo.

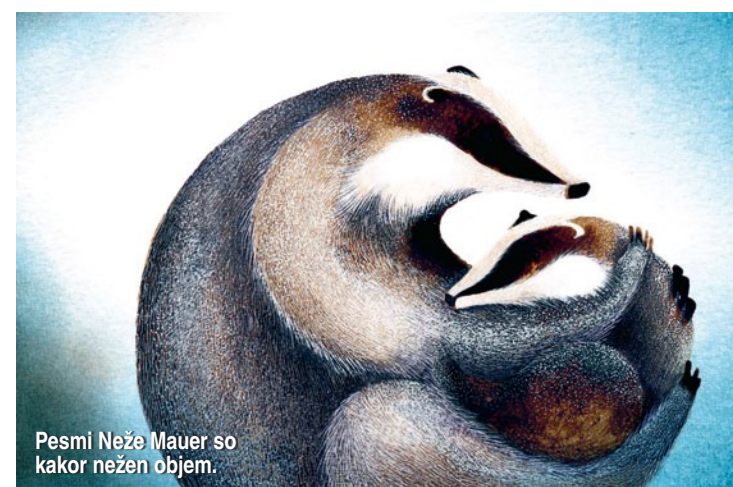
Iskanje ujemačega

Med ljubitelje njene poezije sodi tudi Barbara Ogrič Markež, ki je z ilustracijami oplemenitila knjigo *Nekaj zelo zelo lepega*. »Pri ustvarjanju ilustracij za zbirko *Nekaj zelo zelo lepega* je bilo v osredju iskanje ujemačega; zavzeti držo – relacijo med pesmijo in podobo ter knjigo kot celoto. Med prebiranjem Nežinih pesmi sem iskala tisto nekaj, kar odzvanja, odpira in povabi upodobitev. Precej intuitivno početje. V tej odprtosti so se začeli kazati tudi motivi. Pri delu sem imela povsem proste roke, a hkrati zelo ustvarjalno sodelovanje z urednico knjige Tjašo Koprivec. »V tako odprtem in polnem zaupanju lahko nastane nekaj zelo zelo lepega,« pojasnjuje ilustratorica in dodaja: »Največji izziv zame je bil, kako se dotakniti Nežinih pesmi z upodobitvami in kako v knjigi s toliko pesemske glasbe sploh napeti niti vizualne dramaturgije ter skozi naslednje podob ustvariti imaginativne časovne loke, ki se zdijo kot eno samo trajanje neskončnega (neskončni gozd, neskončna noč in njeno spanje, neskončni pogledi slonov ...).«

Navdih za ilustracije je iskala predvsem v opazovanju in občutenju, kako harmonično in ubrano obstajajo stvari v naravi. »Vse se zdi eno samo dihanje in kako dihaajoče preprosto lahko veter veje vejevje – že samo to bi lahko človek ves čas gledal,« pravi Barbara Ogrič Markež, ki se pri ustvarjanju podob ne ukvarja toliko z vprašanjem stilnega, ampak jo zanima atmosfera vsebine. »Dante nekje reče, da je domišljija kraj, kjer dežuje. Ta misel me zlahka posrka. Mislim le, da ima vsak dež svojo glasbo. Tudi pri podobah je podobno. Ko pomislim na svet ilustracije, se zavem, kako širok in zanimiv je cel univerzum podob, ne samo njegova posamičnost. Kaj bo risala moja roka, ko in če bo, pa resnično zanima tudi mene.«

S svetlobo obsijana poezija

Ko je bil koncept knjige postavljen in ilustracij že kar zajetno število, sta z urednico obiskali Nežo Maurer

Pesmi Neže Maurer so kakor nežen objem.

Njena poezija je marsikatero otroštvo zavila v nežen objem.

in ji pokazali nastajajoče. »Njeno veselje ob vidnem se me je dotaknilo. Med Nežo in Nežo pesnico nisem čutila nobene razlike. Ena sama je bila. Svetla. Takšna kot njene pesmi,« je dejala Barbara Ogrič Markež.

In prav takšna je bila, ko sem jo obiskala v Domu starejših občanov – svetla, polna milosti in radosti. Med pogovorom se je ves čas smejala z očmi. Njena ljubezen do pisanja, ki sije iz njene poezije, je presunljiva in neusahljiva. »Pisanje me je osrečevalo, ker mi je dalo moč. Srečen si, če lahko izraziš to, kar čutiš. In vedno sem pisala to, kar čutim. Napisala sem veliko ljubezenskih pesmi, vendar nisem bila lepotica, v katero se fantje zaljubijo. Če ne bi imela pesmi, bi morda obupala nad ljubeznijo. Pisanje me je rešilo, saj sem skozi poezijo živela ljubezen,« iskreno pove Neža Maurer.

Izjemno rada je pisala pesmi za otroke. »Skoraj ves čas sem negovala otroka v sebi. Ko sem pisala pesmi za otroke, je bila moja notranjost povsem otročja, ne le otroška. Pisati sem začela pri 14 letih, vendar so bile moje pesmi objavljene šele po 30. letu. Najprej sem pisala pesmi za odrasle, pri 25 letih pa si je otrok v meni izbral, da bo živel.« Njeno otroštvo je bilo prežeto s poezijo, saj ji je mama pogosto pripovedovala pesmi. »Fantazijski svet mi je bil položen v zibelko. V otroštvu mi mama nikdar ni pripovedovala zgodb, temveč pesmi. Ogromno jih je znala na pamet, zato sem se jih naučila tudi jaz. V prvem razredu osnovne šole me je učitelj povabil, da recitiram pesmi za učence tretjega razreda, ker sem jih znala toliko na pamet. Ko me je vprašal, kdo je napisal te pesmi, pa sem mu odvrnila, da jih je napisala moja mama, kar seveda ni bilo res, vendar tega takrat nisem vedela. « (smeh) V otroštvu je zelo rada brala, doma so imeli namreč veliko knjig in časopisov. Znanje je bilo v njeni družini pomembna vrednota. Neža Maurer je bila odlična dijakinja, zato si je pridobila dopust za redni študij na Pedagoški akademiji v Ljubljani. Po diplomu se je izredno vpisala na Filozofsko fakulteto v Ljubljani, kjer je študirala slavistiko, obenem pa je poučevala. Mama je ni spodbujala pri študiju,

vendar je prav tako ni ovirala pri tem. »Rekla mi je, da se moram zanesti samo nase, ker mi ne bo mogla pomagati. Opozorila me je, da se nikoli ne smem pritoževati zaradi študija, ker me ni ona prosila, naj študiram.« Po mami je prevzela trdoživost in vztrajnost. »Od otroštva sem se bila navajena boriti za uveljavitev v svojem okolju, zato sem bila tudi zelo vztrajna pri pisanju. In nikdar nisem bila odvisna od drugih.« Dolgo časa je delala v novinarstvu, obenem pa je skrbelo za mamo, ki ni imela pokojnine, ter za sina in hčerko, s katerima je ostala sama po moževi smrti. Pri Pionirskem domu je urejala brošure za slavnostne dneve v šolah, pri Otok in družina je bila tehnična urednica. Zelo blizu ji je bilo delo pri Kmečkem glasu, kjer je urejala kulturno rubriko in bila hkrati terenska reporterka. Njena območja so bila Kozjansko, Štajerska in Bela krajina. Vozila se je po vsej Sloveniji, potovala po Jugoslaviji in napisala številne reportaže in popotise. Po moževi smrti je morala poiskati drugo službo, da bi lahko doma več pisala in služila za preživljanje družine. Postala je glavna urednica in direktorica lista Prosvetni delavec, kjer je ostala sedem let. Ko je sin dobil štipendijo za srednjo šolo, je zamenjala službo in postala samostojna svetovalka za kulturo pri Komiteju za

informiranje SR Slovenije, kjer je ostala do upokojitve. Literaturi se je povsem posvetila, ko se je preselila v Škofjo Loko. Njena mama je pred tem umrla, sin je postal pilot, hči pa je študirala za klovneso v Moskvi.

Navdihujoča ljubezen do življenja

Pisanje poezije je njena notranja potreba, zato je nič ni moglo ustaviti pri tem. Nikdar ni obupala in se vdala trpljenju. »Verjela sem, da sem močnejša od trpljenja in da bom prenesla vse težave, žalost in bolečino. Nikdar nisem obupala, čeprav sem živela nespametno, saj sem vedno želela pomagati drugim, zame pa ni skoraj nič ostalo. Občasno sem bila povsem izčrpana, zato sem morala vzeti bolniški dopust in počivati, saj nisem bila fizično tako močna, medtem ko sem psihično obvladovala stvari. Pogosto sem zbolela. Moj čustveni svet je bil namreč močnejši od telesa, ki ni preneslo stalnega napora.« Pesmi so jo klicale predvsem ponoči, zato se je naučila pisati v temi. »Čez dan sem si zavezala ruto čez oči in vadila pisanje. Sprva sem imela težave, ker nisem delala presledkov med besedami, ampak sčasoma sem obvladala pisanje v temi. Pogosto sem se ponoči zbudila, ker me je pesem poklicala. Ob postelji sem imela zvezek in svinčnik. Ko sem napisala pesem, sem lahko spet zaspala, zjutraj pa sem jo prebrala. Pesem je vdiral v mojo dušo brez mojega nadzora. Nikoli nisem imela želje, da bi napisala pesem o določeni temi, ampak se je pesem sama pojavila. To me je pogosto popolnoma izčrpalo, vendar mi ni dalo miru. Počutila sem se, kakor da bi bilo v meni še eno bitje.« Bližina Neže Maurer je resnično nekaj zelo zelo lepega. Kakor njena poezija, ki nastaja v globinah njene čiste duše. V njej se zrcali pristna radost ter navdihujoča moč ženske, ki je presegla trpljenje in razvila nežno naklonjenost do vseh živih bitij. Ob koncu pogovora mi je z žarečimi očmi in širokim nasmehom zaupala: »Zelo rada imam ljudi in srečna sem, da živim na tem svetu.« In svet je lepši zaradi nje, saj s svojo milino, izjemnim darom za pisanje in modrostjo deli toplo prijaznost, ki je primanjkuje. ■

V polnem zaupanju nastane lahko nekaj zelo zelo lepega.